

1. tanulmány

„... lesztek nékem tanúim...”

Június 30., szombat délután

Jézus egész tanítói működése alatt állandóan hangoztatta tanítványainak, hogy egyesülniük kell vele abban a munkában, amelynek célja, hogy a világot a bűn rabszolgaságából megszabadítsa. Amikor kiküldte a tizenkettőt, és később a hetvenet Isten országát hirdetni, a lelkükre kötötte, hogy mindazt közöljék másokkal, amit tőle tanultak. Minden ténykedése arra szolgált, hogy valamennyit személyes munkára nevelje, amely munka a létszámuk növekedésével bővülni fog, míg végül a föld legszélső határáig is eljut. Utoljára arra szólította fel követőit, hogy legyenek jó sáfárai az üdv örömezenetének. – *Az apostolok története*, 32. o.

Az Úr akarata szerint népe e világban van, de nem e világból való. Törekedjünk az igazságot megismertetni magas rangú emberekkel. Adjunk számukra megfelelő lehetőséget a bizonyítékok meghallgatására és mérlegelésére. Sokan tájékozatlanok, nincsenek felvilágosítva. Mi pedig végezzünk egyéenként komoly, ünnepeyes, bölcs munkát. Hordozzunk lelkünkben terhet: aggódjunk, gyötrődjünk a főemberekért, a magas tisztségeket betöltő férfiakért, hívjuk meg őket a menyegzőre. Sokkal többet tehettünk volna a magas rangúakért. Krisztus utolsó üzenete, amelyet mennybemenetele előtt tanítványainak adott, hogy juttassák el az evangéliumot az egész világra; ehhez az üzenet-höz kapcsolódott a Szentlélek ígérete. Az Úr mondotta: „Vesztek erőt, minekutána a Szentlélek eljő reátok, és lesztek nékem tanúim úgy Jeruzsálemben, mind az egész Júdeában és Samáriában és a földnek mind végső határáig.” – *Bizonyágtételek a prédikátoroknak*, 198. o.

Július 1., vasárnap – IZRAEL HELYREÁLLÍTÁSA

A tanítványok égték a vágytól, hogy megtudják Isten országa megjelenésének pontos idejét, de Jézus azt mondta nekik, hogy nem tudhatják az időket és az alkalmakat, mert az Atya nem tárta fel azokat. Nem az volt a legfontosabb számukra, hogy tudomást szerezzenek Isten országa felállításának idejéről. A Mester imádkozó, várakozó, vigyázó és munkálkodó követőivé kellett válniuk. Be kellett mutatniuk a világnak Krisztus jellemét. Ma is ugyanarra van szükség a sikeres keresztény élethez, mint amire az apostolok napjaiban volt. „Monda pedig nékik: Nem a ti dolgotok tudni az időket vagy alkalmakat, melyeket az Atya a maga hatalmába helyeztetett. Hanem veszték erőt, minekutána a Szentlélek eljő reátok.” Mit kellett tenniük, miután a Szentleket elnyerték? „Lesztek nékem tanúim úgy Jeruzsálemben, mint az egész Júdeában és Samáriában és a földnek mind végső határáig.” (Csel 1:7–8) – *Szemelvények*, I. köt., 185. o.

Ahelyett, hogy a túlfűtött lelkesedés idejére várnánk, inkább használjuk fel bölcsen a rendelkezésünkre álló lehetőségeket, és tegyünk meg minden szükséges lépést a lelkek megmentése érdekében. Ahelyett, hogy az elménk erejét az időkre és napokra vonatkozó számításokra pazarolnánk – amelyekről azonban csak egyedül Isten rendelkezik, és nem bízta az emberre –, inkább rendeljük alá magunkat a Szentlélek vezetésének, tegyünk eleget a jelen kötelességeinek, és az élet kenyerét emberi vélekedések nélkül kínáljuk fel a veszendő lelkeknek. – *The Review and Herald*, 1892. március 22.

Ha a Szentlélek munkálkodik a szívünkön, nem kérdezi, hogyan tegye. Gyakran egészen váratlan úton-módon cselekszi. Krisztus nem úgy jött el, mint ahogyan a zsidók várták. Nem úgy jött el, hogy őket, mint nemzetet megdicsőítse. Előfutára eljött, hogy utat készítson számára azáltal, hogy megtérésre, bűnbánatra, alámerítkezésre szólította fel az embereket. Krisztus üzenete így hangzott: „Elközelített Istennek országa: térjete meg, és higgyetek az evangéliumban.” A zsidók visszatartották Krisztust azért, mert nem várakozásuknak megfelelően jött

el. Halandó emberek eszméit tartották tévedhetetleneknek azért, mert magas életkort értek meg.

Ez a veszély a gyülekezetre is leselkedik, nevezetesen, hogy halandó emberek ötletei szabják meg a Szentlélek útját, hogyan jöjjön el. Noha be nem ismernék, mégis néhányan valóban így is tettek. Minthogy pedig a Lélek eljön, de nem azért, hogy embereket megdicsőítsen, vagy téves elméleteiket támogassa, hanem megfeddje a világot bűn, igazság és ítélet tekintetében, sokan elfordulnak tőle. Nem akarnak önigazultságuk ruháitól mentesülni, azaz igazságtalanságaiktól, s helyette Krisztus életszentségét felölteni, azaz a tiszta, hamisítatlan igazságot. A Szentlélek nem hízeleg embereknek, a tevékenységét sem szabja emberek elgondolásaihoz. Halandó, bűnös emberek nem befolyásolhatják a Szentlelket. Ha eljön, hogy megfeddjen az Isten által választott szószólója által, akkor az ember dolga, hogy meghallgassa és engedelmeskedjen szavának. – *Bizonyságtételek a prédikátoroknak*, 64. o.

Július 2., hétfő – A TANÍTVÁNYOK KÜLDETÉSE

A tanítványoknak, Krisztus tanúinak azt kell hirdetniük, amit Mesterrüktől láttak és hallottak. Ennél fontosabb szolgálatra Isten még nem hívott el embereket. Ennél csak Jézus szolgálata nagyobb. Isten munkatársaivá kellett lenniük a világ megmentésére. Miként az Ótestamentumban a tizenkét pátriárka képviselte Izráelt, úgy az újszövetségi egyháznak a tizenkét apostol a képviselője. – *Az apostolok története*, 19. o.

A tanítványok a Szentlélek kiáradása után mennyei fegyverzettel felővezve tanúságtevőkként munkához láttak, hogy elbeszéljék a jászol és a kereszt csodálatos történetét. Egyszerű, alázatos emberek voltak, ám az igazságot hirdették. Uruk halála után gyámoltalan, csalódott, csüggedt csoportot képeztek – mint pásztor nélküli juhok –, de most, mint az igazság tanúi láttak a munkához; a fegyverzetük Isten ígéje és a Szentlélek volt, hogy diadalt arassanak minden ellenállás felett. – *Bizonyságtételek a prédikátoroknak*, 66. o.

Üdvözítőjüket megtagadták, halálra ítélték, és gyalázatos keresztfához szegezték. A zsidó papok és főemberek csúfolódva jelentették ki: „Másokat megmentett, magát nem tudja megtartani. Ha Izrael királya, szálljon le most a keresztről, és majd hiszünk neki.” Ám ez a kereszt a gyalázat és gyötrelem keresztsje, reményt és üdvöt hozott a világnak. A hívők felbátorodtak, reménytelenségüktől és gyámoltalanságuk tudatától megszabadultak. Jellemükben átalakultak, és keresztény szeretetben egyesültek. Noha szegények voltak, a világ szemében tudatlan halászok, a Szentlélek azonban Krisztus bizonyosságtevőivé avatta őket. Ugyan nem részesültek földi, világi tiszteletben vagy elismerésben, mégis ők voltak a hit hősei. Ajkukról az isteni ékesszólás és hatalom szavai hangzottak, és megrázták a világot. – *Bizonyágtételek a prédikátoroknak*, 67. o.

Jézus mondta: „A víz, amelyet én adok neki, örök életre buzgó víznek kútfeje lesz őbenne” (Jn 4:14). Amint a Szentlélek feltárja előtted az igazságot, a legértékesebb tapasztalatokat fogod kincsként gyűjteni. Egyúttal fölébred benned a vágy, hogy másoknak is szólj azokról a vigasztaló témákról, amelyeket az Úr eléd tárt. Amikor emberekkel érintkezel, Krisztus jellemét vagy munkáját érintő friss gondolatokat közölsz velük Uradról. Szánakozó szeretetének újabb kijelentéseiben részesülsz, hogy közöld az Őt szeretőkkel, de azokkal is, akik nem ismerik Őt.

„Adjatok, és nektek is adatik” (Lk 6:38), hiszen Isten szava: „kerteknek forrása, élő vizeknek kútfeje, melyek folynak a Libánusról” (Énekek 4:15). Az a szív, amely már megízlelte Krisztus szeretetét, egyre többet és többet akar inni belőle. Amint továbbadod ezt a szeretetet, magad is gazdagabb, bőségesebb mértékben részesülsz belőle. A szív szakadatlan esdeklése ekkor majd ez lesz: többet kérek, Uram, belőled! A Lélek válasza pedig örökké ez: sokkal többet. Hiszen Istenünk örömét leli az adásban, mert „véghetetlen bőséggel mindeneket megcselekedhet, feljebb, hogynem mint kérjük vagy elgondoljuk” (Eféz 3:20). Jézus Krisztus az elveszett emberiség megmentéséért megüresítette magát, Isten ezért mérték nélkül adta neki a Szentlelket. A Mindenható Krisztus követőjének ugyanúgy fogja adni a Lelket, amikor az

ember egész szívét átadja, hogy Isten lakjon benne. Maga Urunk adta ki a parancsot: „Teljesedjétek be Szentlélekkel!” (Eféz 5:18). Ez a parancs egyúttal ígéret is a Szentlélekkel való beteljesedésünkre. Az Atya jónak látta, hogy Krisztusban „lakozzék az istenségnek egész teljessége testileg, és ti őbenne vagytok beteljesedve” (Kol 2:9–10). – *Gondolatok a Hegyibeszédről*, 20. o.

Július 3., kedd – JÉZUS VISSZATÉR

Amikor Jézus az Olajfák hegyéről felemeltetett, Őt nem csak néhány angyal, hanem angyalok egész serege látta. Angyalok ezrei figyelték, ahogy Isten Fia felmegy a mennybe. – *The Ellen G. White 1888 Materials*, 127.

Miközben a tanítványok még mindig felfelé tekintettek, egy hang szólította meg őket, amely csengő muzsikaként hangzott. Megfordultak, és két angyalt láttak maguk előtt emberi alakban, akik így szóltak hozzájuk: „Galileabeli férfiak, mit álltok, nézve a mennybe? Ez a Jézus, aki felviteték tőletek a mennybe, akképpen jó el, amiképpen láttátok Őt felmenni a mennybe.”

Ezek az angyalok ahhoz a mennyei sereghez tartoztak, amely fénylő felhőben várakozott, hogy elkísérje Jézust égi otthonába. Az angyalok sokaságából a legkitűntetettebb az a két angyal, aki Krisztus feltámadásakor a sírboldnál volt, és egész földi élete alatt mindig Jézussal voltak. – *Jézus élete*, 831–832. o.

Sokáig vártunk Megváltónk visszatérésére. De az ígéret biztos. Hamarosan megígért otthonunkban leszünk. Jézus az élő folyam mellett vezet bennünket, amely Isten trónjából folyik ki (Jel 22:1), és megmagyarázza nekünk gondviselésének homályos útjait, amelyeken átvitt bennünket e földön jellemünk tökéletesítése céljából. Ott tisztán látjuk és szemléljük a helyreállított Éden szépségeit. Amikor Megváltónk lábához tesszük koronánkat, amelyet Ő helyezett a fejünkre, arany hárfáinkon játszva az egész mennyet betöltjük a trónon ülő dicséretével. – *Boldog otthon*, 544. o.

Micsoda örömforrás a tanítványok számára a tudat, hogy ilyen barátjuk van a mennyben, aki közbenjár értük! Krisztus látható mennybemenetele minden addigi nézetüket és szemléletüket megváltoztatta. Korábban végtelen térként gondoltak az égi világra, ahol testetlen lelkek élnek. Most a menny Jézushoz kapcsolódott gondolataikban, akit mindenekfelett szerettek és tiszteltek, akivel valaha együtt társalogtak és utaztak, akit még feltámadott testében is megérintettek. – *Az utolsó napok eseményei*, 285. o.

Az idő múlásával semmiben sem változott Krisztus mennybemenetelekor tett ígérete. Ma is velünk van, amiképpen a tanítványaival volt, és velünk lesz a „napoknak végéig”. Jézus Krisztus egymást követő nemzedékeket rendelt az evangélium hirdetésére, akik tőle, a nagy Tanítómestertől kapták a tekintélyt. – *Letter 134*, 1903.

Július 4., szerda – FELKÉSZÜLÉS PÜNKÖSDRE

Ha a tanítványok Mesterük mennybemenetele után összejöttek, kérésüket Jézus nevében intézték az Atyához. Ünnepeles áhítattal hajoltak meg imájukban, és megismételték az ígéretet: „...amit csak kérni fogtok az Atyától az én nevemben, megadja néktek. Mostanáig semmit sem kértetek az Atyától az én nevemben: kérjetek és megkapjátok, hogy a ti örömetek teljes legyen.” (Jn 16:23–24) Áhítatos imában mind feljebb emelték kezüket, ama bizonyossággal az ajkukon: „Krisztus az, aki meghalt, sőt aki fel is támadott, aki az Isten jobbán van, aki esedezik is érettünk.” (Róm 8:34) Pümkösd napján nyerték el a Vigasztalót, akit Jézus nekik eleve megígért (Jn 14:17). Továbbá ezt mondta: „Jobb néktek, hogy én elmenjek, mert ha el nem megyek, nem jó el hozzátok a Vigasztaló; ha pedig elmegyek, elküldöm azt tihozzátok.” (Jn 16:7) Krisztus ezen túl Lelke által állandóan gyermekei szívében lakozik. Vele való közösségük most sokkal szorosabb, bensőségesebb lett, mint amikor személyesen velük volt. A bennük lakozó Krisztus szeretete, fénye és ereje visszatükröződött az arcukról olyannyira, hogy akik látták őket, azonnal csodálkozva megismerték, „hogy ők Jézussal voltak” (Csel 4:13). – *Jézushoz vezető út*, 74. o.

Ami Krisztus a hajdani tanítványoknak volt, ugyanaz kíván ma is lenni gyermekei számára, mert amikor tanítványainak kis csapatát utoljára gyűjtötte maga köré, így imádkozott: „De nemcsak ő érettök könyörgök, hanem azokért is, akik az ő beszédökre hisznek majd én bennem.” (Jn 17:20) – *Jézushoz vezető út*, 75. o.

Krisztus mennybemenetele után a tanítványok összegyűltek egy helyen, hogy alázatosan könyörögjenek Istenhez. Tíz napig tartó önvizsgálat után nyitva állt az út, hogy a Szentlélek beléphessen a megtisztított, odaszentelt lelki templomokba. Minden szív lélekkel telt meg, valóban mintha Isten azt akarta volna népének megmutatni, hogy neki felségjoga rájuk árasztani a menny legértékesebb áldásait. A Lélek kardja új erővel edzetten elhatott a szívnek és a léleknek, az ízeknek és a velőknek megoszlásáig (Zsid 4:12). Ledöntötte a bálványozást, amely belevegyült a nép istentiszteletébe. Isten országához új területet csatoltak. Meddő és puszta helyeken felhangzott Isten dicsőítése – *The Review and Herald*, 1902. június 10. (*Evangelizálás*, 698. o.)

A szívet meg kell üresíteni és tisztítani minden szennytől, hogy a Szentlélek benne lakhasson. Az első tanítványok pünkösdkor felkészültek a Szentlélek kitöltetésére: megvallották és elhagyták bűneiket, és imában Istennek szentelték az életüket. Most ugyanerre van szükség, csak még nagyobb mértékben. (...)

Ha nem haladunk előre a keresztyény erényekben minden nap, nem fogjuk felismerni a késői eső idején a Szentlélek kitöltetését. Megtörténhet, hogy bekövetkezik a körülöttünk élők szívében, de mi nem vesszük észre, és nem kapjuk meg. – *Az ima*, 118–119. o.

Isteni kegyelem szükséges kezdetben, majd pedig a haladás minden egyes lépésnél, és csak isteni kegyelem fejezheti be a művet. Gondtalanágnak nincs helye. Sose felejtjük el Jézus Krisztus figyelmeztetését: „Vigyázatok és imádkozatok!” „Vigyázatok és mindenkor imádkozatok!” A fejlődésünkhöz, haladásunkhoz lényeges, hogy minden pillanatban összeköttetésünk legyen a mennnyel. Lehet, hogy Isten Lelkének bizonyos mértékével bírtunk, ám ima és hit által állandóan

törekedjünk a Lélek nagyobb mértékére. – *Bizonyságtételek a prédikátoroknak*, 507. o.

Ugyanolyan kitartóan kellene imádkoznunk a Szentlélek kitöltéséért, mint pünkösdkor imádkoztak a tanítványok. Ha akkor nekik szükségük volt a Szentlélekre, ma mennyivel inkább szükségünk van nekünk rá. – *Az ima*, 119. o.

Július 5., csütörtök – A TIZENKETTEDIK APOSTOL

Az apostoltok imában kérték az Urat, mutassa meg, a két tanítvány közül melyik legyen Krisztus tanítványa. Isten Lelke Mátyást választotta a szolgálatra. (...)

A kiválasztott két férfi minden szempontból becsületes és méltó volt a megüresedett helyre; bár jól ismerték őket a tanítványok, mégis úgy érezték, hogy saját ítélőképességük nem tökéletes, ezért a választást az Úrra bízták, mivel az Ő szeme képes olvasni a szív rejtett zugaiban is. Ez a tanulság a mai időre is szól. Sokakat – akik látszólag jól képzetek az Úr munkájára – túl hamar, alapos megfontolás nélkül alkalmaztak, s ahelyett, hogy mások terheinek hordozóivá válnának, ők válnak az egyház terhévé. Ha a mai egyház az apostolok megfontoltságával és elővigyázatosságával járna el bizonyos személyek kiválasztásakor a szolgálatra, akkor Isten ügye számos bonyodalomtól és kártól mentesülne. Sok esetben szenvedett kárt az Úr munkája azért, mert olyan embereket állítottak az első sorokba, akik nem voltak képesek elvégezni a munkát. – *The Spirit of Prophecy*, III. köt., 264. o.

Az Apostolok cselekedete első fejezetében utasításokat is találunk azok választására, akik a gyülekezetben felelősséget hordoznak. Júdás árulása űrt hagyott az apostolok soraiban, így szükségessé vált, hogy helyére mást válasszanak. Erről mondja Péter: „Szükség azért, hogy azok közül a férfiak közül, akik velünk együtt jártak minden időben, míg az Úr Jézus közöttünk járt-kelt a János keresztségétől kezdve mind a napig, melyen fölveték tőlünk, azok közül egy az ő feltámadásá-

nak bizonyossága legyen mivelünk egyetemben. Állatának azért elő ketőt, Józsefet, ki hívatik Barsabásnak, kinek mellékneve Justus vala, és Mátyást. És imádkozván, mondának: Te, Uram, ki mindeneknek szívével ismered, mutasd meg a kettő közül egyiket, akit kiválasztottál, hogy elnyerje az osztályrészét e szolgálatnak és apostolságnak, melytől eltvelyedék Júdás, hogy az ő saját helyére jusson. Sorsot vetének azért reájuk, és esék a sors Mátyásra, és a tizenegy apostol közé számláltaték.” (Csel 1:21–26)

Az igékből tudhatjuk, hogy az Úr bizonyos állások betöltésére bizonyos embereket tartogat. Isten megtanítja népét meggondoltan és bölcsen olyanokat választani, akik nem árulják el a szent bizalmat. Ha Krisztus idejében a hívőknek megfontoltan kellett a felelős állásokra személyeket választaniuk, akkor nekünk is bizonyára nagy körültekintéssel kell cselekednünk. Isten elé vigyünk minden ügyet, és buzgó imával kérjük, hogy Ő válasszon.

A menny Ura tapasztalt embereket választ ügye felelősségének hordozására. E férfiak különleges befolyással bírnak. Ha mindenkinek megadjuk ezt a kiválasztottakra ruházott hatalmat, akkor megálljt kell kiáltanunk. Akiket Isten munkájában terhek viselésére választunk, ne legyenek meggondolatlanok, elbizakodottak vagy önzők. A példájuk vagy a tekintélyük sose erősítse a gonoszt. Az Úr sosem engedte meg, hogy közönségeset hozzanak munkájába, eltávolítva a szentséget, amelynek azt mindenkor körül kell venni. Isten munkájának egyre szentebbé kell válni népünk szemében. Mindenképp növelnünk kell az igazság magasztos jellegét. Akiket intézményeinkben az Úr műve őrizőivé tettünk, azoknak mindig az Ő akaratát és útját kell a főhelyre tenni. Az egész munka jóléte azok hűségétől függ, akiket megbíztunk, hogy a gyülekezetekben Isten akaratát teljesítsék. – *Bizonyágtételek*, IX. köt., 263–264. o.

Az Úr Igéjében felsorolja azokat a feltétlenül szükséges adományokat és képességeket, amelyekkel műve munkásainak bírniuk kell. Nem mondja, hogy felesleges a műveltség, vagy nevelésre nincs szükségünk, mert ha a kiművelt elme Isten szeretetének és félelmének irányítása alatt áll, akkor a szellemi képzettség előny, áldás, ám nem ezt

tartja szolgálatában a legfontosabbnak, legértékesebbnek. Jézus mellőzte korának bölcseit, a művelt és magas rangú férfiakat, mert annyira büszkék és beképzelték voltak, hogy az emberiség szenvedői iránt nem éreztek részvétet, így nem válhattak a Názáreti munkatársaivá. Vakbuzgóságukban méltóságukon alulinak tartották, hogy Krisztustól tanuljanak. Az Úr Jézus csak azokat akarja művében foglalkoztatni, akik ezt a művet szentnek tartják, csak így működhetnek együtt Istennel. Így lesznek élő vezetőkei, szócsövei, akiken keresztül kegyelme akadálytalanul áradhat. Krisztus csak azokra ruházhatja jellemtulajdonosságait, akik nem önmagukban bíznak. A legmagasabb tudományos képzettség önmagában nem fejleszthet ki Krisztuséhoz hasonló jellemet. Az igazi bölcsesség gyümölcsei csak Jézustól származnak.

A munkások saját alkalmasságukat Isten Igéjének fényénél vizsgálják meg. Akik szent dolgokkal foglalkoznak, világosan értik-e, helyesen fogják-e fel az örök érdekekkel kapcsolatos dolgokat? Vajon engednek-e a Szentlélek vezetésének, vagy pedig engedik, hogy saját öröklött és szerzett hajlamaik uralják őket? Mindenki jól teszi, ha önvizsgálatot tart, vajon a hitben áll-e? – *Bizonyságtételek a prédikátoroknak*, 259. o.